

Broj: 15-45/96
Dana, 02.02.1996. godine

Z A P I S N I K

GRADANIN: VILIĆ SADIK, sin Idriza i Alme dj. Salihović, r. 06.03.1960. godine u Luki, opština Srebrenica, mašinbravar, zaposlen u DP Riječnoj plovidbi Beograd, oženjen, otac dvoje djece, žena i djeca u Bijeljini, stalno nastanjen u Voljevici, opština Bratunac, trenutno stanuje u Tuzli, ul. Vladimira Nazora br. 7/28, tel. 237-136, bio pripadnik armije PK čete za moral 283. manevarska brigada, je dana 02.02.1996. godine ovlaštenim službenim licima dao slijedeću:

I Z J A V U

Ranjen sam 10.07.1995. godine oko 15,50 sati ispred kuće Husić Hamdije u ul. Reufa Belmanagića u Srebrenici od eksplozije rakete ispaljene iz VBR sa položaja iz pravca Bratunca. Ranjen sam u predjelu desnog kuka. Od gelera iste rakete ranjene su tom prilikom Husić Alma, kći Hamdije i Mehmedović Zumra, majka Husić Alme. Desetak minuta po ranjavanju, naišao je izvjesni Ramo zv. "Hljebara" iz Srebrenice sa kamionom i nas troje ranjenih prevezao je do bolnice u Srebrenici. Na momente sam gubio svijest zbog velikog krvarenja, tako da se ne sjećam svih detalja oko transportovanja do bolnice. Poslije ukazane prve pomoći došao sam svijesti.

11.07.1995. godine oko 16-17,00 sati počela je evakuacija ranjenika iz bolnice u Srebrenici prema bazi UN u Potočare. Evakuisani smo sa dva kamiona, plavim "mercedesom" i žutim "fapom". Imali smo problema sa evakuacijom, jer su vlasnici kamiona pobjegli od kamiona zbog neprestanog granatiranja bolnice i prostora oko bolnice od strane agresorskih snaga koje su u tom periodu već bile zauzele jedan dio Srebrenice. Ne sjećam se svih detalja, ali znam da je granatiran put prema Potočarima, pa smo se mi sa kamionima morali ponovo vraćati u Srebrenicu.

U Potočare smo stigli u predvečerje istog dana. Sa kamiona su nas snijeli pripadnici holandskog bataljona i smjestili su nas u hodnike Fabrike akumulatora. U hodniku Fabrike akumulatora bilo nas je oko 100 ranjenika i od ranije amputiraca. Holandani nam nisu dali ništa za jelo, niti su nam ukazivali prvu pomoć. Nekoliko naših medicinskih sestara nam je ukazivalo prvu pomoć. Ja se nisam mogao kretati, ali sam čuo od drugih lica da su hale i krug fabrike bili puni naroda.

12.07.1995. godine oko 9,00 sati u krugu fabrike su došli četnici, ali tog dana ja lično nisam vidio ni jednog četnika, a vidio sam manji broj UNPROFOR-aca koji su bili u kratkim pantalonama.

U prijepodnevnim satima istoga dana počela je evakuacija ranjenika. Iz hodnika fabrike su, civili iz Srebrenice, iznijeli sve ranjenike do izlaza iz fabrike. Veća grupa ranjenika je iznešena do kamiona, a tada smo od strane pripadnika UN obaviješteni da nema mjesta na kamionima za preostale ranjenike, tako da nas je oko 50 ranjenika ostalo u krugu fabrike i ponovo su nas vratili u isti hodnik. U međuvremenu među nas ranjenike, UNPROFOR-ci su donosili bolesne i iznemogle civile koji su do tog vremena bili van fabrike, tako da je teško bilo utvrditi tačan broj ranjenika i bolesnika. U tom hodniku smo prenoćili.

13.07.1995. godine u popodnevnim satima nastavljena je evakuacija pokretnih ranjenika. U tom trenutku u krugu fabrike ostalo nas je sedam nepokretnih ranjenika, među kojima poznajem: Alić Hajrudina iz okoline Bratunca, Hasanović Aziza iz Zalužja, opština Bratunac, Tabaković Šukriju iz Osmača, opština Srebrenica, Jusić Asima ili Kasima iz Dedića, opština Srebrenica, Smajlović Idriz iz Tokoljaka i još 11 ranjenika, kojima se ne sjećam imena. VILIĆ SADIK

00401652

Nas sedam ranjenika ostali smo u Potočarima još pet dana, odnosno do 18.07.1995. godine. U međuvremenu četnici su izvršili evakuaciju civila iz Potočara osim 47 žena i dva muškarca izv. Hazima i izv. Zekerijaha. 13.07.1995. godine u večernjim satima nas 7 ranjenika su prenijeli iz hodnika u drugu prostoriju gdje su ~~px~~ uslovi života bili daleko bolji, a kasnije su u tu prostoriju doveli i preostale žene. Tu veče pripadnici holandskog bataljona, su sve ranjenike i bolesne žene okupali i obukli nam zelene pidžame. Tu veče sam čuo od prevodioca izvjesne Emire iz Nove Kasabe, da se očekuje dolazak TV ekipe CNN, te su nas zbog toga najvjerovatnije i presvikli i okupali i dali nam dobre hrane i voća. Međutim, predstavnici CNN nisu dolazili, već je 18.07.1995. godine došla TV ekipa tzv. srpske televizije, te nas pojedinačno ispitivala i snimala. Sa TV ekipom su došli izv. Momir, profesor odbrane i zaštite u Bratuncu, Krsmanović Milomir, načelnik SJB Bratunac prije izbora 1990. godine i oko 10 policajaca koje ne poznajem. Sa sobom od naoružanja samo je Momir imao pištolj za pojasom.

Napominjem da je Momir zajedno sa izvjesnim Ljubisavom, predsjednikom tzv. srpske opštine Bratunac dolazio i 13.07.1995. godine među ranjenike, kojom prilikom se obratio Mehmedović Zumri, pitajući je da se možda ne zove Esmā, misleći da ona ustvari nije Kiverić Esmā, učiteljica iz Bratunca koju su oni navodno proglasili ratnim zločincem. Osim Zumre tu noć nikom se nisu obraćali. Cijelo vrijeme boravka u Potočarima niko nas nije maltretirao, osim Momira koji je verbalno provocirao Tabaković Šukriju. Sve nas je Momir pitao kako se zovemo i Krsmanović Milomiru je naredio da nas sve evidentira. Meni je Momir rekao "Ptico nadosmo te".

18.07.1995. godine oko 17,00 sati došli su predstavnici MKCK iz Norveške i izvršili su evakuaciju i ranjenika i bolesnika iz Potočara u Bratunac. Žene su evakuisali kolima, dok su nas 7 ranjenika evakuisali kamionom UNPROFOR-a i u istoj koloni sproveli do Bratunca. Prilikom evakuacije četnici se nisu pojavljivali među ranjenike. Sa kamiona u Bratuncu, su nas iznijeli pripadnici vojne policije i unijeli nas u ambulantu u Bratuncu. U međuvremenu predstavnici MKCK vršili su evakuaciju ranjenika iz Srebrenice, koji su se u tom trenutku nalazili u Domu zdravlja u Bratuncu, osim 15 ranjenika koje smo mi zatekli tu u bolnici.

Po dolasku u Bratunac od ranjenika koje sam zatekao u Bratuncu sam saznao da je u međuvremenu iz bolnice izveden i odveden u nepoznatom pravcu ranjenik Halilović Osmar iz Tegara. U Bratuncu smo zadržani svega 24 sata i niko nas nije tukao, ali su nas pojedini policajci, meni nepoznati, pojedinačno provocirali. Od jednog policajca iz Kravice sam čuo da su četnici uhvatili Muju Husića, bivšeg milicionara iz Bratunca, Ibru Smajića zv. "Ljuti" sa grupom koje su navodno odveli u pravcu Osmaka na razmjenu. Međutim, koliko je meni poznato oni nisu stigli na slobodnu teritoriju. Medicinsko osoblje u Bratuncu bilo je ~~jeftino~~ ~~korektno~~ ~~prema~~ ~~ranjenicima~~. Za vrijeme boravka u ambulanti u Bratuncu među ranjenike su dolazili sa naoružanjem milicioneri Jokić iz Hranče, opština Bratunac, komandir milicije iz Bratunca kojem ne znam ime. Njih dvojica su sa sobom nosili pištolje.

Vojna policajci su nas obezbjeđivali, a bili su naoružani AP i oni nas nisu tukli, mada je bilo verbalnih provokacija. Od policajaca-stražara poznavao sam samo izvjesnog Zarića iz Bratunca, fudbaler i Cvjetinović Božu iz Srebrenice. Od izvjesnog policajca iz Kravice sam čuo da je u Bratuncu tih dana boravio Fikret Abdić i da je sa Ratkonićem Mladićem dogovorio da svi civili i zarobljeni borci idu kod njega u Kladušu.

19.07.1995. godine došao je Radić Marinko iz Podgradca, opština Bratunac, sa šleperom. Nas 22 ranjenika, vojni policajci tzv. RS, su nas utovarili na šleper i neometano smo preveženi u logor Batković kod Bijeljine. U Bratuncu nije ostao ni jedan ranjenik.

Po dolasku u logor Batković zatekao sam 55 starih logoraša, među kojima je bio samo jedan ranjenik. U logoru Batković od pristiglih ranjenika i drugih zatvorenika, umrli su Alić Hajrudin ranjenik iz Srebrenice, kojem nisu htjeli pružiti medicinsku pomoć i jedan NN mladić r. 1964. godine zarobljen na Baljkovici, koji je umro usljed iznemoglosti. On se mučio pred smrt oko 24 sata, ali mu tada niko nije htio pružiti medicinsku pomoć.

Iz logora Batković nas pojedine ranjenike su izvodili na ispitivanje, van kruga logora u jednu prostoriju gdje su smještene logorske vlasti. Mene su dva puta izvodili na saslušavanje. Prvi put me saslušavao izvjesni kapetan bivši fudbaler

00401653

iz Dvorova, star 45 godina, crn, prosijed, visok 180 cm, trenutno radi u državnoj bezbjednosti u Bijeljini. Taj kapetan me nije tukao, a interesovao se o mom statusu u Srebrenici, interesovao se za Namera Orića i dr. akcijama Armije R BiH. Drugi put me ispitivao izvjesni isljednik za ratne zločine sa Pala, star 43 godine, visok 190 cm, crn, proćelav, krupne glave, ugojen. On me je udario dva puta i to prvo me ošamario, a zatim me udario pesnicom iza vrata, dok je vojni policajac naslanjao mi pištolj na sljepoočnicu i naprazno ga okidao. Isljednik sa Pala interesovao se ko je ubijao Srbe u akcijama oko Bratunca i Srebrenice. Poslije tog saslušanja niko me nije tukao, niti sam išao na prinudni rad.

Razmijenjen sam 29.09.1995. godine u Šatorovišima, zajedno sa svojim ranjenicima koji su sa mnom došli u logor Batković.

Više nemam šta da izjavim, glsan diktat izjave sam slušao i u formulaciji iste i sam učestvovao, te je prihvataam kao svoju, što potvrđujem svojeručnim potpisom.

GRADANIN:
Vilić Sadik

VILIC SADIK

ZAPISNIČAR:

V. Jambirović

OVLAŠTENA SL. LICA:

Čurčević Anđeo
Tomislav Jvić

00401654